

I SA/Ke 272/22

Data orzeczenia	2022-08-25
Data wpływu	2022-06-23
Sąd	Wojewódzki Sąd Administracyjny w Kielcach
Sędziowie	Ewa Rojek Magdalena Stępiak /sprawozdawca/ Mirośław Surma /przewodniczący/
Symbol z opisem	6118 Egzekucja świadczeń pieniężnych, zabezpieczenie zobowiązań podatkowych
Hasła tematyczne	Egzekucyjne postępowanie
Skarżony organ	Samorządowe Kolegium Odwoławcze
Treść wyniku	Uchylono postanowienie I i II instancji
Powołane przepisy	Dz.U. 2021 nr 0 poz 888; art. 6must. 1d, ust. 1c, art. 2 ust. 3, art. 6h, art. 2 ust. 1 pkt 4, ust. 3.; Ustawa z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach - t.j. Dz.U. 2022 nr 0 poz 329; art. 145 § 1 pkt 1 lit. c) w związku z art. 135, art. 200, art. 205 par. 2; Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - t.j. Dz.U. 2020 nr 0 poz 1427; art. 33par. 1, 2, art. 34 par. 4 pkt 3,b., art. 34, art. 29 par. 1, art. 18.; Ustawa z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji - t.j.

Tezy

Celem art. 2 ust. 3 ustawy z 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (j.t. Dz.U.2021.888) jest ułatwienie wykonywania obowiązków wynikających z ustawy w przypadku, gdy mamy do czynienia z budynkami wielolokalowymi, w których wydzielono odrębne lokale. W takich przypadkach obowiązki z indywidualnych podmiotów przechodzą mocą ustawy na wspólnoty (lub spółdzielnie) reprezentowane przez swoje organy (zarządy).

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Kielcach w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA Mirośław Surma, Sędziowie Sędzia WSA Ewa Rojek, Asesor WSA Magdalena Stępiak (spr.),

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w trybie uproszczonym w dniu 25 sierpnia 2022 r. sprawy ze skargi W. P. na postanowienie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Kielcach z dnia 13 kwietnia 2022 r. nr SKO.EG-40/1544/7/2022

w przedmiocie zarzutów w postępowaniu egzekucyjnym

1. uchyla zaskarżone postanowienie i poprzedzające je postanowienie organu I instancji;
2. zasądza od Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Kielcach na rzecz W. P. kwotę 597 (pięćset dziewięćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Uzasadnienie

Samorządowe Kolegium Odwoławcza postanowieniem z 13 kwietnia 2022 r. nr [...], po rozpoznaniu zażalenia W. P. na postanowienie Wójta Gminy N. z 24 stycznia 2022 r. nr [...] w sprawie oddalenia zarzutów W. P. w sprawie postępowania egzekucyjnego obejmującego zaległości z tytułu opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi za 2020 r., uchyliło postanowienie organu I instancji w całości i uznało zarzut zobowiązanego w sprawie egzekucji administracyjnej w części dotyczącej braku uprzedniego doręczenia zobowiązanemu upomnienia, w pozostałym zakresie tj. nieistnienia obowiązku, oddaliło zarzut.

W uzasadnieniu wskazano, że W. P. podniósł dwa zarzuty w sprawie postępowania egzekucyjnego prowadzonego na podstawie tytułu wykonawczego wystawionego przez Wójta Gminy N. z 30 grudnia 2020 r.nr [...] dotyczącego opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi za I kwartał 2020 r. w kwocie [...]zł oraz II kwartał 2020 r. w kwocie[...] zł, oraz z 10 grudnia 2021 r. nr [...] a dotyczące opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi za III

kwartał 2020 r. w kwocie [...]zł oraz za IV kwartał 2020 r w kwocie [...]zł. W ocenie strony egzekucja administracyjna nie powinna być wszczęta i prowadzona, bowiem nie miała ona obowiązku uiszczania opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi jako właściciel mieszkania położonego w N. przy ul. [...] w okresie którego dotyczą opłaty.

W 2020 r. nie był bowiem właścicielem jakiegokolwiek nieruchomości na terenie gminy N.. Wskazał, że co do budynku przy ul. [...] w N., zobowiązany do złożenia deklaracji była wspólnota mieszkaniowa. Jednym z właścicieli tworzących wspólnotę mieszkaniową przy tej ulicy, jest Gmina N. zaś zarządcą jednostka organizacyjna Gminy. Stąd urzędnicy gminni mylą wielkość ról gminy i gubią się w ustaleniach jakie prawa i obowiązki ma gmina w ramach pełnienia poszczególnych ról. W. P. podkreślił też, że oba tytuły wykonawcze zostały wystawione wbrew przepisowi art. 3 a § 2 ust. 4 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, bowiem organ nie przesłał mu upomnienia. Wniósł o uchylenie czynności egzekucyjnej polegającej na wystawieniu tytułów wykonawczych oraz umorzenie postępowania egzekucyjnego w całości, jak też zwrot wyegzekwowanych kwot wraz z odsetkami.

Uznając za zasadny zarzut niedoręczenie upomnienia Kolegium wskazało, że 17 sierpnia 2018 r. W. P. złożył do Urzędu Gminy w N. korektę deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi. W jej treści wskazał jako adres swego zameldowania K. ul. [...]. Przy czym nie wypełnił rubryki adres do korespondencji. Adres ten należało wypełnić tylko w przypadku kiedy był inny niż adres zameldowania. Skoro tak to organ winien kierować wszelką korespondencję na adres strony w K.. Tymczasem organ skierował upomnienie na adres w N. przy ul. [...]. Zdaniem Kolegium zatem doręczenia tego nie można uznać za skuteczne.

W zakresie zarzutu nieistnienia obowiązku Kolegium wskazało, że nie jest w sprawie kwestionowane, że W. P. złożył do Urzędu Gminy w N. korektę deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi.

W myśl uregulowań art. 6 m pkt 1 d oraz pkt 2 ustawy z 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (j.t. [...]) dalej "ustawa śmieciowa", wysokość zobowiązania określonego w deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi obowiązuje za kolejne miesiące do czasu korekty deklaracji lub zmiany stawki opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi, z zastrzeżeniem art. 6o. W przypadku zmiany danych będących podstawą ustalenia wysokości należnej opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi lub określonej w deklaracji ilości odpadów komunalnych powstających na danej nieruchomości, właściciel nieruchomości jest obowiązany złożyć nową deklarację w terminie do 10 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym nastąpiła zmiana. Opłatę za gospodarowanie odpadami komunalnymi w zmienionej wysokości uiszcza się za miesiąc, w którym nastąpiła zmiana. Skarżący z uwagi na sprzedaż nieruchomości znajdującej się na terenie Gminy N., w świetle art. 6 m pkt. 2 ww. ustawy miał obowiązek złożyć w Urzędzie Gminy N. korektę deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi w razie zaistnienia okoliczności mających wpływ na zmianę lub wygaśnięcie obowiązku naliczania opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi. Nie jest sporne, że W. P. tego nie uczynił. Sprzedaż nieruchomości i złożenie deklaracji przez nowego właściciela nie zwalnia poprzedniego właściciela z powyższego obowiązku. To właściciel nieruchomości dysponuje wiedzą o faktach mających wpływ na powstanie obowiązku zapłaty, wysokość i wygaśnięcie obowiązku ponoszenia opłaty za gospodarowanie odpadami.

W ocenie Kolegium podnoszona obecnie przez zobowiązanego okoliczność, że deklaracja "od podstaw" została złożona błędnie, bowiem w stanie faktycznym sprawy, deklarację winien złożyć zarządca wspólnoty, nie zasługuje na uwzględnienie. Skoro bowiem taka deklaracja została przez stronę złożona, choćby wadliwie, to wiąże ona do czasu jej korekty.

Na powyższe postanowienie W. P. złożył skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach zaskarżając postanowienie Kolegium w zakresie, w jakim zarzut skarżącego nieistnienia obowiązku został oddalony. Wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w zaskarżonej części.

Zarzucił naruszenie art. 2 ust. 3 w zw. z art. art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy śmieciowej w zw. z art. 6 ustawy z 24 czerwca 1994 r. o własności lokali poprzez ich niezastosowanie, a co za tym idzie nieprawidłowe uznanie, że złożenie deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi przez podmiot, który zgodnie z ww. przepisami nie był podmiotem obowiązany do złożenia deklaracji, tj. przez właściciela lokalu w budynku wielorodzinnym, w przypadku gdy obowiązek złożenia deklaracji spoczywał na wspólnocie mieszkaniowej, skutkuje powstaniem u składającego deklarację, obowiązku dokonywania opłat za gospodarowanie odpadami komunalnymi.

W uzasadnieniu skarżący m.in. wskazał, że ustawa śmieciowa nie przewiduje sytuacji by właściciele lokali tworzący wspólnotę mieszkaniową wykonywali jakąś część swoich obowiązków względem tej wspólnej nieruchomości w sposób samodzielny. Zawsze i wszystkie obowiązki ma wykonywać wspólnota. Wspólnota mieszkaniowa przy ul. [...] na podstawie art. 6m ust. 1c ustawy śmieciowej, powinna więc zebrać od wszystkich właścicieli lokali dane niezbędne do ustalenia wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi. Następnie, na podstawie tych danych, zgodnie z art. 2 ust. 3 ustawy śmieciowej, powinna była złożyć jedną wspólną deklarację śmieciową i zgodnie z tą deklaracją uiszczać jedną opłatę śmieciową na rzecz Gminy N.. Natomiast poszczególni właściciele lokali powinni byli partycypować w kosztach tej opłaty uiszczając czynsz.

W gminie utrwaliła się inna praktyka: Wójt Gminy N., ignorując ww. przepis zbierał deklaracje śmieciowe od wszystkich właścicieli lokali wchodzących w skład nieruchomości przy ul. [...] i na tej podstawie uznawał ich indywidualne obowiązki podatkowe. W ocenie skarżącego natomiast złożenie deklaracji śmieciowej rodzi obowiązek tylko w takim przypadku, w jakim przepis ustawy wiąże obowiązek z tą czynnością. Sama czynność, bez przepisu, niczego nie kreuje.

Ustawa śmieciowa przewiduje tylko jeden wyjątek od zasady składania przez wspólnotę mieszkaniową jednej wspólnej deklaracji śmieciowej określony w art. 6m ust. 1ca ustawy śmieciowej. Skarżący jako właściciel lokalu w budynku wielolokalowym miałby obowiązek złożyć indywidualną deklarację śmieciową tylko w takim przypadku, gdyby do mieszkania przy ul. [...] było przyporządkowane oddzielne miejsce gromadzenia odpadów komunalnych. Tak jednak nie było, ponieważ dla całej nieruchomości jest tylko jeden wspólny śmietnik.

Skarżący podniósł, że w swoich rozważaniach SKO w zasadzie pominęło część odwołania, mówiącą o obowiązku wspólnoty mieszkaniowej do składania deklaracji i uiszczania opłaty. Natomiast w znakomitej większości uzasadnienie stanowi rozważanie na temat sprzedaży mieszkania i złożenia korekty deklaracji, co w zasadzie jest kwestią drugorzędną w stosunku do podniesionych wyżej okoliczności. nieistnienia od początku po stronie skarżącego obowiązku składania deklaracji. Nawet gdyby jednak taki obowiązek istniał, to ustałby on w chwili sprzedania lokalu.

W odpowiedzi na skargę Kolegium wniosło o jej oddalenie i podtrzymało stanowisko przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia. Ponadto wskazało, że w stanie faktycznym niniejszej sprawy dopiero od 1 stycznia 2021 r. na przedmiotowej nieruchomości administrator występujący w imieniu zarządcy wspólnoty mieszkaniowej składa do Wójta Gminy N. deklarację o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi w

budynkach wielolokalowych. Do 3 grudnia 2020 r. podstawą naliczania i uiszczania opłaty były indywidualne deklaracje składane przez poszczególnych właścicieli lokali.

W replice na odpowiedź na skargę organu skarżący m.in. szczegółowo uzasadnił zarzut braku domniemania obowiązku składania korekty deklaracji śmieciowej w sytuacji zmiany właściciela nieruchomości. Za niezrozumiałe skarżący uznał stanowisko SKO co do braku uprawnień przeprowadzenia merytorycznej analizy stanu faktycznego i prawnego sprawy. Podkreślił, że w przedmiotowej sprawie ustalenie obowiązku uiszczania opłaty śmieciowej następuje z mocy samego prawa, o ile spełnione są przesłanki określone w ustawie (art. 6h pkt 1).

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Kielcach zważył, co następuje:

Skarga jest zasadna.

Sprawa została rozpoznana przez sąd w trybie uproszczonym, na podstawie art. 119 pkt 3 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (j. t. [...] ze zm.) dalej "p.p.s.a."

Zgodnie z art. 1 § 1 i § 2 ustawy z 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U.2021.137) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. Stosownie do art. 145 § 1 pkt 1 lit. a - c p.p.s.a. uwzględnienie przez sąd administracyjny skargi i uchylenie decyzji następuje, gdy sąd stwierdzi naruszenie prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy, naruszenie prawa dające podstawę do wznowienia postępowania, inne naruszenie przepisów postępowania, jeśli mogło mieć ono istotny wpływ na wynik sprawy. W myśl art. 134 § 1 p.p.s.a. sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy, nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną w niej podstawą prawną, z zastrzeżeniem art. 57a.

Przedmiotem kontroli sądu jest postanowienie wierzyciela w przedmiocie zarzutów zobowiązanego (skarżącego) w sprawie egzekucji administracyjnej. Zaskarżonym postanowieniem Kolegium uchyliło w całości postanowienie organu I instancji oddalające zgłoszone zarzuty i uznało zarzut zobowiązanego w sprawie egzekucji administracyjnej w części dotyczącej braku uprzedniego doręczenia zobowiązanemu upomnienia, w pozostałym zakresie tj. nieistnienia obowiązku, oddaliło zarzut.

W niniejszej sprawie zastosowanie znajdują przepisy ustawy egzekucyjnej, w tym w szczególności art. 33 § 1 ustawy 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (j. t. [...] ze zm.) dalej "u.p.e.a.", w brzmieniu wprowadzonym ustawą z 11 września 2019 r. o zmianie ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2019.2070), obowiązujących od 30 lipca 2020 r.

Zgodnie z art. 33 § 1 u.p.e.a. zobowiązanemu przysługuje prawo wniesienia do wierzyciela, za pośrednictwem organu egzekucyjnego, zarzutu w sprawie egzekucji administracyjnej. W świetle art. 33 § 2 u.p.e.a., podstawą zarzutu w sprawie egzekucji administracyjnej może być: 1) nieistnienie obowiązku; 2) określenie obowiązku niezgodnie z treścią obowiązku wynikającego z: a) orzeczenia, o którym mowa w art. 3 i art. 4, b) dokumentu, o którym mowa w art. 3a § 1, c) przepisu prawa, jeżeli obowiązek wynika bezpośrednio z tego przepisu; 3) błąd co do zobowiązanego;

4) brak uprzedniego doręczenia zobowiązanemu upomnienia, jeżeli jest wymagane; 5) wygaśnięcie obowiązku w całości lub części; 6) brak wymagalności obowiązku w przypadku: a) odroczenia terminu wykonania obowiązku, b) rozłożenia na raty spłaty należności pieniężnej,

c) wystąpienia innej przyczyny niż określona w lit. a i b.

Przedstawione w art. 33 § 2 u.p.e.a. przesłanki stanowią katalog zamknięty, natomiast procedurę postępowania przy rozpatrywaniu zgłoszonych zarzutów regulują przepisy art. 34 u.p.e.a. W tym zakresie przywołania wymaga przepis art. 34 § 4 pkt 3 b u.p.e.a. Zgodnie z tą regulacją organ egzekucyjny po otrzymaniu zawiadomienia o wydaniu ostatecznego postanowienia o uznaniu zarzutu w sprawie egzekucji administracyjnej, o którym mowa w art. 33 § 2 pkt 1-5 - umarza postępowanie egzekucyjne w całości albo w części.

W niniejszej sprawie skarżący wniósł zarzuty określone w art. 33 § 2 pkt 1 i pkt 4 u.p.e.a., tj. zarzut nieistnienia obowiązku oraz zarzut brak uprzedniego doręczenia zobowiązanemu upomnienia.

Przedmiot sporu dotyczy oddalenia przez organ zarzutu nieistnienia obowiązku dotyczącego opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi za 2020 r. nieruchomości przy ul. [...] w N..

Zdaniem organu obowiązek uiszczenia opłaty wynika ze złożonej przez skarżącego w 2018 r. korekty deklaracji. Według organu skoro skarżący nie złożył korekty tej deklaracji w zakresie danych dotyczących właściciela mieszkania to, stosownie do art. 6m ust. 1d ustawy śmieciowej, zobowiązany jest do poniesienia opłaty również za okres, w którym faktycznie nie był właścicielem mieszkania.

W ocenie skarżącego ww. obowiązek nie istnieje, ponieważ w 2020 r. nie był już właścicielem mieszkania w N.. Poza tym obowiązek złożenia deklaracji i uiszczenia opłaty śmieciowej ciążył na wspólnocie mieszkaniowej stosownie do art. 2 ust. 3 ustawy śmieciowej. Złożenie przez skarżącego w 2018 r. deklaracji "śmieciowej" nie spowodowało powstania omawianego zobowiązania po stronie skarżącego.

Sąd stwierdza, że stanowisko organu jest nieprawidłowe.

Nieistnienie obowiązku jest pierwszą określoną w ustawie podstawą wniesienia zarzutu. Ustawowo wyrażona sytuacja nieistnienia obowiązku oznacza brak podstawy do realizowania danej należności. Normatywne określenie wskazujące na nieistnienie obowiązku jest wyrażone w taki sposób, że jego doprecyzowanie jest uzależnione od konkretnych rozwiązań prawnych stanowiących podstawę dla tego obowiązku.

W wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 20 lutego 2020 r. sygn. Akt II FSK [...] (CBOIS) wskazano, że w sytuacji zarzutów zmierzających do wykazania, że obowiązek określony w tytule wykonawczym nie istnieje, organ egzekucyjny niekiedy będzie zmuszony do zajęcia się merytoryczną stroną zobowiązania mimo zakazu z art. 29 § 1 u.p.e.a. (zob. R. Hauser, A. Skoczylas /red./ Postępowanie egzekucyjne w administracji. Komentarz, W. 2012, s. 226). W orzecznictwie prezentowane są poglądy, że przy rozpatrywaniu zarzutów opartych na niektórych podstawach (np. wygaśnięcie lub nieistnienie obowiązku) organ egzekucyjny w pewnym sensie wnika w meritum sprawy i dotyczy to przede wszystkim obowiązków wynikających bezpośrednio z przepisów prawa (por. np. wyroki NSA z 9 sierpnia 2012r., sygn. akt I OSK [...]; z 30 sierpnia 2018r., sygn. akt II FSK [...] - CBOSA).

W niniejszej sprawie organ takiej merytorycznej analizy sprawy nie przeprowadził. W konsekwencji błędnie przyjął, że obowiązek uiszczenia opłaty śmieciowej obciąża skarżącego, wywodząc przy tym ten obowiązek z deklaracji złożonej, "choćby wadliwie", przez skarżącego.

Obowiązek ponoszenia omawianej opłaty wynika natomiast z ustawy śmieciowej. Jej przepisy określają podmioty zobowiązane do złożenia deklaracji i uiszczenia opłaty. Stosownie do art.

6h tej ustawy właściciele nieruchomości, o których mowa w art. 6c, są obowiązani ponosić na rzecz gminy, na terenie której są położone ich nieruchomości, opłatę za gospodarowanie odpadami komunalnymi. Ponadto właściciel nieruchomości jest obowiązany złożyć do wójta, burmistrza lub prezydenta miasta deklarację o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi (...) – art. 6m ust. 1 ustawy śmieciowej. Ilekroć w ustawie jest mowa o właścicielach nieruchomości rozumie się przez to także współwłaściciele, użytkowników wieczystych oraz jednostki organizacyjne i osoby posiadające nieruchomości w zarządzie lub użytkowaniu, a także inne podmioty władające nieruchomością (art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy śmieciowej). Jeżeli nieruchomość jest zabudowa budynkiem wielolokalowym, w którym ustanowiono odrębną własność lokalu, obowiązki właściciela nieruchomości wspólnej oraz właściciela lokalu obciążają wspólnotę mieszkaniową albo spółdzielnię mieszkaniową (art. 2 ust. 3 tej ustawy). Wspólnota mieszkaniowa lub spółdzielnia może przy tym żądać od właściciela lokalu (...) danych niezbędnych do ustalenia wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi (art. 6m ust. 1c).

Celem art. 2 ust. 3 ustawy śmieciowej jest ułatwienie wykonywania obowiązków wynikających z ustawy w przypadku, gdy mamy do czynienia z budynkami wielolokalowymi, w których wydzielono odrębne lokale. W takich przypadkach obowiązki z indywidualnych podmiotów przechodzą mocą ustawy na wspólnoty (lub spółdzielnie) reprezentowane przez swoje organy (zarządy). Analiza przepisów ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach prowadzi do wniosku, że ustawodawca celowo dla budynków wielolokalowych przyjął odrębne uregulowanie. Przepis art. 2 ust. 3 należy zatem odczytać w ten sposób, że wolą ustawodawcy obowiązki właścicieli przerzucono na konkretną grupę podmiotów (osoby sprawujące zarząd nad nieruchomością wspólną). Podmioty te winny składać jedną deklarację (a nie osobno dla poszczególnych lokali) i uiszczać jedną opłatę (odpady są gromadzone we wspólnych pojemnikach). Omawiany przepis, wprowadzający zasadę jednego podmiotu wykonującego obowiązki związane z gospodarowaniem odpadami komunalnymi powstającymi na nieruchomościach zamieszkałych przez mieszkańców, wskazuje ponadto, że także w tym przypadku celem ustawodawcy było uniknięcie sytuacji, gdy wiele osób będzie odpowiedzialnych za wykonanie obowiązków związanych z nieruchomością wspólną, co powodować może stan niepewności, co do zakresu obowiązków poszczególnych podmiotów.

Podsumowując powołany przepis, oznacza, że w przypadku wyodrębnienia lokali w budynkach wielolokalowych podatnikiem jest wspólnota mieszkaniowa, zaś osoba sprawująca zarząd nieruchomością wspólną obciążona jest na podstawie art. 2 ust. 3 ustawy śmieciowej obowiązkami podatnika, tj. złożenia deklaracji o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi oraz zapłaty tej opłaty. Zdecydował o tym ustawodawca, dokonując z dniem 1 lutego 2015 r. zmian do ustawy śmieciowej o charakterze doprecyzującym.

W niniejszej sprawie nie jest kwestionowane, że budynek przy ul. [...] w N. jest budynkiem wielolokalowym. Organ nie podważał również twierdzenia skarżącego, że zarządcą wspólnoty mieszkaniowej tego budynku jest jednostka organizacyjna Gminy N.. W świetle powyższych regulacji oznacza to, że obowiązek podatkowy dotyczący opłaty za gospodarowanie odpadami, a także obowiązek złożenia deklaracji śmieciowej obciążał wspólnotę mieszkaniową, a nie jej mieszkańców (właścicieli lokali). Zarzut nieistnienia obowiązku skarżący uzasadniał m.in. taką właśnie argumentacją. Pomimo tego organ nie wziął jej pod uwagę i nie odniósł się do niej. Dopiero w odpowiedzi na skargę, powołując się na pismo Wójta Gminy N. z 23 lutego 2022 r. wskazał, że dopiero od 1 stycznia 2021 r. na przedmiotowej nieruchomości administrator występujący w imieniu zarządu wspólnoty mieszkaniowej, którą reprezentuje, składa do Wójta Gminy N. deklarację o wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami w budynkach wielolokalowych. Do 31 grudnia 2020 r. na nieruchomości przy ul. [...] w gminie N. podstawą naliczania i uiszczania opłaty były indywidualne deklaracje składane

przez poszczególnych właścicieli lokali. Organy nie wskazują jednak na podstawy prawne takiej praktyki. Ich wyjaśnienie w tym piśmie procesowym byłoby jednak spóźnione. Takie wyjaśnienie powinno bowiem zostać zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia. W konsekwencji doszło do naruszenia art. 33 § 2 pkt 1 ustawy śmieciowej oraz art. 107 § 3 K.p.a. w zw. z art. 18 u.p.e.a.

Dodatkowo jedynie należy wskazać, że domniemanie wynikające z art. 6m ust. 1d ustawy śmieciowej, którym organ uzasadnia swoje stanowisko dotyczy jedynie wysokości opłaty za gospodarowanie.

Sąd stwierdza ponadto, że organ odwoławczy prawidłowo uznał zarzut w sprawie egzekucji administracyjnej polegający na braku uprzedniego doręczenia zobowiązanemu upomnienia.

Ponownie rozpoznając sprawę organ uwzględni powyższe rozważania i wyda stosowne rozstrzygnięcie.

Z tych względów sąd, na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. c) w związku z art. 135 p.p.s.a., orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku. O kosztach postępowania (wpis – [...] zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa - [...] zł, koszty zastępstwa prawnego - [...] zł) w punkcie 2 sentencji wyroku orzeczono na podstawie art. 200 i art. 205 § 2 w związku z §14 ust. 1 pkt 1 c) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych (j. t. [...]).